

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

Κυριακή Η΄ Λουκά (Λουκ. ι΄ 25-37)
(15 Νοεμβρίου 2015)

Διαβάσαμε σήμερα, αγαπητοί μου, από τόν Εὐαγγελιστή Λουκά τήν παραβολή τοῦ καλοῦ Σαμαρείτου. Τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, πού προσέλαβε τόν πόνο τοῦ περιπεσόντος στους ληστές ἀνθρώπου καί ἀφοῦ τόν σπλαχνίσθηκε, δέν ὑπολόγισε τίς θρησκευτικές διαφορές πού ὑπῆρχαν μεταξύ τους καί περιέθαλψε τόν τραυματισμένο ἄνθρωπο.

Ὁ Χριστός, ὡς ὁ ὄντως καλός Σαμαρείτης, ὑπερβαίνει μέ τήν θυσία του τά ὅρια τῆς Ἰουδαίας καί δίνει τό ἔλεός Του σέ ὀλόκληρη τήν ἀνθρωπότητα.

Ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης μαρτυρεῖ ὅτι «οὕτως ἠγάπησεν ὁ Θεός τόν κόσμον, ὥστε τόν Υἱόν Αὐτοῦ τόν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς Αὐτόν μή ἀπόληται, ἀλλά ἔχη ζωὴν αἰώνιον».

Ὁ ἀνευδής Θεός δημιούργησε τόν κόσμο γιά νά μεταδώσει σ' αὐτόν τήν δική Του ζωή καί νά τόν καταστήσει κοινωνό στή δόξα Του. Προσέλαβε τήν ἀνθρώπινη φύση καί τήν ἔκανε περιεχόμενο τῆς θεϊκῆς Του ὑποστάσεως. Προσέφερε σέ ὅλους τό σῶμα Του «εἰς βρῶσιν» καί τό αἷμα Του «εἰς πόσιν», «ἵνα σωθῆ ὁ κόσμος διὰ Αὐτοῦ».

Ἀπό φιλανθρωπία γιά τό ἀνθρώπινο γένος κατέβηκε στόν πῖο ἐπώδυνο ἄδη τῆς θυσιαστικῆς Ἀγάπης Του, γιά νά νικηθεῖ ὁ θάνατος, ὁ μέγας ἐχθρός τοῦ ἀνθρώπου. Αὐτό τό ἔργο τοῦ ἐλέους, ὁ Χριστός τό προβάλλει ὡς ὑπόδειγμα καί τό παρουσιάζει ὡς ἐντολή.

Στόν διάλογο τοῦ νομικοῦ μέ τόν Ἰησοῦ, ὅταν ὁ πρῶτος ρώτησε τί νά κάνω γιά νά κληρονομήσω τήν αἰώνια ζωή, ὁ Κύριος ἀπαντᾷ ταυτίζοντας τήν αἰώνια ζωή μέ τήν ἀγάπη γιά τόν Θεό καί τόν πλησίον. Καί ὅταν ἐκεῖνος ξαναρωτᾷ «ποιός εἶναι ὁ

πλυσίον μου», ό Χριστός του μιλάει μέ τό παράδειγμα του καλού Σαμαρείτου για τό έλεος.

Τό έλεος έν πρώτοις έχει νά κάνει μέ τήν υλική βοήθεια και ύποστήριξη προς τούς αδελφούς μας. Υπάρχουν άνθρωποι γύρω μας πού δυστυχοϋν και περιμένουν νά τύχουν του δικου μας έλέους. Είναι σημαντικό νά πάψουμε νά σκεπτόμαστε μόνο τον έαυτό μας. Οί περιστάσεις του βίου έφεραν πολλούς ανθρώπους σε δεινή οικονομική κατάσταση. Δέν έχουν πού νά κλίνουν τήν κεφαλή για λίγη βοήθεια. Είναι ανάγκη ό καθένας από έμας τούς χριστιανούς νά μπει σ' αυτή τήν προοπτική νά σκέπτεται και νά βοηθά όσο μπορεί τούς ανθρώπους γύρω του. Αν δέν έχουμε χρήματα για νά βοηθήσουμε, έχουμε σίγουρα έναν καλό λόγο νά πούμε για νά παρηγορήσουμε. Μία επίσκεψη σε ένα πάσχοντα αδελφό μας, ένα βλέμμα παρηγορίας και συμπαράστασης στους γέροντες πού μαραζώνουν στά γηροκομεία, μία ζεστή προσευχή και μία άπλη παρουσία σε τόσους συνανθρώπους μας, πού περνοϋν δύσκολες ώρες στά ιδρύματα και στά νοσοκομεία.

Θά καταλάβουμε τότε ότι ό άνθρωπος είναι φτιαγμένος για νά ζει σε κοινωνία μέ τον Θεό και τον συνάνθρωπο. Η στροφή μας όμως προς τον ίδιο μας τον έαυτό έβγαλε τούς άλλους από τήν καρδιά μας. Και ένω έχουμε τήν έντύπωση για τον έαυτό μας του καλού ανθρώπου, δυσκολευόμαστε πολύ νά συγχωρήσουμε και νά παρέχουμε έλεος. Αν θυμηθούμε πρόσωπα και πράγματα πού μας δυσκόλεψαν στό παρελθόν, θά διαπιστώσουμε ή ότι άδιαφοροϋμε ή ότι αισθανόμαστε γι' αυτούς ταραχή άκόμη μέσα μας.

Ό Χριστός, λοιπόν, ως θεραπεία τής ταλαιπωρημένης ψυχής μας ζητά τό έλεος και τήν θυσία. Νά βοηθάμε μέ κάθε μέσο, μέ κάθε δυνατή συμπαράσταση, αλλά κυρίως, νά δείξουμε έλεος συγχωρώντας ό ένας τον άλλον. Αυτή είναι και ή μεγαλύτερη μορφή έλέους. Μποροϋμε ίσως εύκολα νά δώσουμε υλικά πράγματα, αλλά δύσκολα συγχωροϋμε από καρδιάς εκείνους πού μας άδίκησαν. Η άμαρτία μας λήστεψε και μας γύμνωσε από τήν χάρη του Θεου.

Αδελφοί μου, αφού όλοι μας άμαρτήσαμε, χάσαμε τήν χάρη του Θεου και είμαστε γυμνοί άρετών. Ως γυμνοί και πένητες πώς θά γίνουμε σκληρόκαρδοι προς

τούς όμοίους μας; Όπως έμεϊς, λοιπόν, ζητοϋμε τό έλεος από τόν Θεό για τά δικά μας άμαρτήματα, έτσι άς τό παρέχουμε καί στους άδελφούς μας, Άμήν.

